

GIORDANO BRUNO (1548-1600)

Vsestranski renesan

ni mislec in filozof, eden od prvih, ki je po antiki obudil in zagovarjal misel o neskončnosti univerzuma, obstoju množstva osoncij podobno našemu in obstoju izvenzemeljskega življenja. Dominikanec. Najbolj znana dela objavil v Angliji, kjer je poučeval na Oxfordu in Cambridgu. Zažgan ne zaradi zagovarjanja kopernikanskega modela (formalno), temveč zaradi teoloških herez (Kristus ni bog (je sposoben arodej), duh sveti je duh sveta, oziroma narave).

Njegova kozmološka misel se je napajala iz Kopernika in predvsem iz Nikolaja Kuzanskega. Prvi, ki je zagovarjal dejansko neskončnost vesolja. In prvi, ki je ovrgel vse tri predpostavke srednjega veka o univerzumu: geocentričnost, heterogenost in finitizem. Svoje trditve filozofsko utemeljuje, ne pa znanstveno.

Ideje mu izhajajo iz ontološkega monizma (filozofski nauk, ki priznava obstoj samo ene substance). Zavračala tradicionalno metafiziko o ločenem obstoju materialne in duhovne substance. Ta problem reši z vpotegnjenjem Boga v fizični svet. Približa se nauku panteizma (bog=narava). Iz tega izpelja tudi tezo o neskončnosti vesolja (svemogočnega boga prisotnega v naravi pomeni tudi neskončnost vesolja). Pravi, da obstaja več heliocentričnih sistemov. Sodobni kozmologiji se približal s tezo o homogenosti vesolja (vse je sestavljeno iz enakih sestavin).

DELA:

Izgon zmagovite zveri (Spaccio de la bestia trionfante) – 1584

Pepelni

na ve

erja (Cena delle ceneri) - 1584

O vzroku, po

elu in enem – (De la causa, principio, et Uno) – 1584

O neskon

nem vesolja in svetovih – (De l'infinito universo et Mondi) – 1584

O junaških zanosih (De gl' heroici furori) -1585

O sencah idej – 1581 – o spominu

Kirkin spev - 1582 – o spominu